

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΕΝ ΟΔΩΙ ΚΑΛΑΜΙΩΤΟΥ, ΑΡ. 27

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΟΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ
Ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου ἕως 1ης Ἰουλίου
Ἔν τῷ ἔσωτ. δρ. 8. Ἔν τῷ ἔξωτ. φρ. χρ. 8.

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ
ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΗΜΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΣΧΟΛΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Δηλώσεις. — Κλινικὴ καὶ ψυχολογία, ὑπὸ Κ. Πλ. Παπαλήλπου, ἱατροῦ. — Ἡ ἐν Σμύρῃ Χριστιανικὴ Ἀδελφότης αὐθόρμητος. — Ἐν συμπερασμῷ. — Οἱ μὴ ἐκ προκρίσεως ἔργασι ἐχθροὶ τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ ἔθνους, ὑπὸ Τιμ. Ἀναστασίου. — Μία πρότασις περὶ μισθοδοσίας ἱεροκηρύκων, ὑπὸ Πολυκάρπου Ἰ. Συνθετοῦ, ἱεροκέρυκος Ἀχαιοφίλιδος. — Εἰς οὐδὲν τῆς Σμύρνης, ἀλλ' οὐδὲν τέκνον Ἀδελφῶν, ὑπὸ Μ. Ἰ. Γαλιανοῦ. — Ἀρχαῖα ἀποφθέγματα. — Γνώμη Χρυσοστόμου. — Ποικίλα. — Συμβουλὴ δι' ὅλους. — Τὸν αὐτὸν μας ἀς ἐρευνώμεν. — Ὑγὴ καὶ σπουδή. — Οἱ διδάσκοντες εἰς τὰς λαϊκὰς σχολὰς τῆς «Ἀναπλάσεως» κατὰ τὴν προτεγὴν ἐδόξαν. — Κυριακὸν Ἀποστολικὸν καὶ Εὐαγγελικὸν ἀνάγνωσμα, ὑπὸ Κ. Α. Διολησίου.

ΔΗΛΩΣΕΙΣ

Α') Ἐπανελθόντες εἰς Ἀθήνας τοῦ Διαβυντοῦ τῆς «Ἀναπλάσεως» κ. Μιχ. Ι. Γαλιανῶ, αἱ ἐπιστολαὶ πᾶσαι καὶ αἱ ἀποστολαὶ ἄρθρων διὰ τὸ φύλλον δέον τοῦ λοιποῦ πρὸς αὐτὸν ν' ἀπευθύνωνται.

Β') Οὐδὲν δημοσίευμα θὰ εἶνε δεκτὸν εἰς τὰς στήλας τῆς «Ἀναπλάσεως» ἐὰν ἐν τῷ συνόλῳ ἢ καὶ ἐν μέρει ἀντιτίθεται πρὸς τοὺς ἄρους τῆς ἐλευθερίας ἐν Τουρκίᾳ κυκλοφορίας.

Γ') Οἱ δηλούμενοι νέοι συνδρομηταὶ τῆς «Ἀναπλάσεως» θὰ λαμβάνωσι δύο φύλλα ἀπὸ τῆς εἰς τὸ Γραφεῖον δηλώσεώς των. Ὡς πραγματικοὶ δὲ συνδρομηταὶ θὰ ἐγγραφῶσι καὶ θὰ λάβωσι καὶ τὰ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἔτους ἢ τῆς β' ἐξαμηνίας φύλλα, ἐὰν μετὰ τὴν λήψιν τῶν δύο φύλλων πληρώσωσι τὴν συνδρομὴν των ἀπ' εὐθείας ἢ διὰ τῶν αἰκείων ἀνταποκριτῶν, οἵτινες παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσι ἀμέσως τοῦτο εἰς τὴν Διεύθυνσιν. Ἄλλως, συνδρομηταὶ δὲν θεωροῦνται, καὶ παρακαλοῦνται νὰ ἐπιστρέψωσι τὰ δύο σταλέντα πρὸς αὐτοὺς φύλλα διὰ τῶν ἀνταποκριτῶν, δι' ὧν ἐνεγράφησαν, ἢ ἀπ' εὐθείας, ὅπου ἀνταποκρίνεται δὲν ὑπάρχουσι, διὰ νὰ μὴ καταστρέφονται ἄδικως σελίδι τοῦ περιοδικοῦ. Τὸ μέτρον τοῦτο θέλει ἐφαρμοσθῇ ἀπαρεχκλίτως καὶ γενικῶς ἢ Διεύθυνσις, ἐπειδὴ συμβαίνει ἐκ τῶν ἐγγραφομένων καὶ λαθόντων τὰ φύλλα πολλῶν μηνῶν νὰ παραι-

τῶνται ἔπειτα ὅχι ὀλίγοι, κατακρατούντες ἅμα τὰ ληφθέντα φύλλα καὶ μὴ ἀποζημιώνοντες καὶ διὰ τὰ ταχυδρομικά.

Ἄλλα περιοδικὰ ἔχουσι τὸ σύστημα τῆς προπληρωμῆς τῶν συνδρομῶν. Ἡ «Ἀναπλάσις» βεβαίως διὰ τοῦ ἀντιτέρου μέτρου δὲν δημιουργεῖ τι καινόν, ἀπλῶς ἐξ ὅτε ν' ἀπλλαγῇ ἀπὸ αὐτοῦ, τὸ ὅποιον μέχρι τοῦδε τὴν ἐπεβή- ρυνεν ἀριετή.

Ἡ Διεύθυνσις.

ΚΛΙΝΙΚΗ ΚΑΙ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ

Κατὰ χρονικὰς περιόδους μακρὰς ἢ βραχείας, συγχροτούνται ἐν ταῖς διαφόροις χώραις τῆς ἐκπολιτισμένης ἀνθρωπότητος ἰθὺνικὰ ἢ διεθνῆ συνέδρια ἱατρῶν, πρὸς ἐπίδοσιν τῶν φυσιολογικῶν καὶ παθολογικῶν ἐπιστημῶν. Ἴδεν τοιοῦτον ἐσχάτως συνῆλθε ἐν Μονπελιεῖ τῆς νοτίου Γαλλίας, ἐκ Γάλλων ἀποκλειστικῶς ἱατρῶν, ὑπὸ τὴν πρεσβείαν τοῦ διασημοτέρου μετὰ τὸν ἀποθάνοντα Charcot νευρολόγου Bernheim καθηγητοῦ ἐν Νανσύ.

Ἐν τῷ ἐναρκτηρίῳ λόγῳ ὁ κ. πρόεδρος ἐπεκροτήθη σφί- δρα ὑπὸ τῶν παρευρεθέντων ὁμογενῶν συναδέλφων του. Θέμα αὐτοῦ ἔλαθεν. «Ἡ ψυχικὴ ἐπιρροή ἐν ταῖς νόσοις.» Καὶ δὲν ἔχομεν μὲν ὀλόκληρον τὸν ἀπαγγελθέντα λόγον του, ὅστις δημοσιεύεται ὅσον οὕτω εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ τεύχος τῶν πρακτικῶν τοῦ συνέδριου τῶν γάλλων ἱατρῶν. ἀλλ' ἀνέγνωμεν περικυπὰς τινὰς ἀρκούντως σαφεῖς καὶ ἐνδεικτικὰς τῆς σπουδαιότητος τοῦ ἐξόχου γαλλοῦ συναδέλφου, εἰς τὸν ὅποιον πολλὰ ἢ ἡμετέρα φιλόανθρωπος ἐπιστήμη φεύλει. Ἀρκεῖ νὰ μνημονεύσωμεν ἐνταῦθα τῶν περὶ ὑπνωτισμοῦ μελετῶν, τὰς ὁποίας αὐτὸς πρῶτον μετὰ τοῦ Charcot ἐνέργησε, κατακρίνας μάλιστα τὴν κούφότητα πολλῶν ἄλλων παρατηρητῶν, οἵτινες ἐν τῇ θέρμῃ τῆς γαυτασίας ὑπερπη- δων τὰ ἐσκαμμένα τῆς υγιοῦς ἐρεῦνης καὶ κλινικῆς παρατη- ρήσεως.

Ὁ ἄνθρωπος, λίγει ἀρχόμενος ὁ Bernheim, δὲν ἀνέ- και ἅπας εἰς τὸν ὁργανισμόν. Ὅλος μὲν αὐτοῦ ὁ ὁργανι-

σμός δύναται ν' αναλυθῇ διὰ τοῦ μικροσκοπίου καὶ τῶν λοιπῶν τῆς ἐπιστήμης ὀργανῶν μέσων, ἀλλ' ὑπάρχει καὶ μείρα τις, ἡ ὁποία δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν πειραματισμόν.» Καὶ ἐξακολουθεῖ διὰ λογικοῦ εἰρκμοῦ νὰ ἐξετάξῃ τὰς πολυπλοκὰς τῆς ψυχῆς ιδιότητες, ὅσαι ἀποτελοῦν τὸν ἄνθρωπον κατὰ τὴν δισχιδῆ ἐπίγειον αὐτοῦ ζωὴν. Καὶ ἀφοῦ τὸ πνεῦμα εἶνε ἀχώριστον τοῦ ἀνθρώπου συστατικόν φυσιολογικῶς ἔχοντος, βεβαίως οὔτε παρὰ τῇ κλίνῃ παθολογικῶς ἔχοντος εἶνε δυνατὸν ν' ἀποχωρισθῇ τοῦ ἀσθενοῦς ἀνθρώπου. Τὸ πνεῦμα λοιπὸν κυριαρχεῖ κατὰ τὰ τὴν φυσιολογικὴν καὶ παθολογικὴν κατὰστασιν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ εἶνε παράγων ἐνεργῶν δι' ὁρισμένων ὀργάνων τοῦ ἡμετέρου σώματος. Ἐπάγεται δὲ περὶ τούτου ὡς ἑξῆς :

«Ὁ ἐγκέφαλος ὡς ὄργανον ψυχικὸν ἐπιδρᾷ ἐφ' ὧν τῶν λοιπῶν ὀργάνων καὶ ἐπὶ πάσης αὐτῶν λειτουργίας. Ἐκαστον μῆκος τοῦ ὀργανισμοῦ κέχεται ἰδίαν, οὕτως εἰπεῖν, κεντρικὴν προβολὴν διὰ τὰς αἰσθήσεις μας. Ὅλαι δὲ αἱ ὀργανικαὶ πράξεις ὅσον ἀνεπαίσθητοι, ὅσον ἀσυνείδητοι καὶ ἂν εἶνε, ὑπόκεινται εἰς τὰς ψυχικὰς ἐπιδράσεις καὶ εἶνε ἐπιδεκτικὰ νὰ διαταραχθῶν ὑπ' αὐτῶν».

Ἐνταῦθα ὁ ῥήτωρ ἀναφέρει πολυάριθμα παραδείγματα τῆς ἐπιρροῆς τῆς ψυχῆς ἐπὶ τῆς ὀργανικῆς ἡμῶν ζωῆς. Καὶ ὅπως οἱ πάντες, καὶ μὴ φυσιολογούντες ἢ παθολογούντες, γνωρίζομεν ἐκ τῆς καθημερινῆς πείρας, πῶς ἡ χαρὰ, ἡ λύπη, ὁ φόβος, τὰ αἰφνίδια ἀγγέλματα, ἢ προσδοκωμένη ἐκβασίς γεγονότος, καὶ γενικῶς εἰπεῖν ὅλη ἡ χορεία τῶν ἡθικῶν διεγέρσεων, ἐπιδρῶσιν ἐπὶ τῆς ὀργανικῆς ἡμῶν κατὰστασιν διὰ τῆς διαταραχῆς ἢ ἀνομιῆς τοῦ ὕπνου, τῆς ὀρέξεως, τῆς πρὸς ἐργασίαν διαθέσεως καὶ τῶν παραπληθῶν λειτουργιῶν τῆς αἰσθητικῆς τοῦ ἀνθρώπου ζωῆς. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω δὲ παρατηρήσεων συμπεραίνει ὡς ἑξῆς :

«Ἐπομένως τὸ πνεῦμα ἄρχει ἐφ' ὧν τῶν λειτουργιῶν τοῦ ὀργανισμοῦ. Ἀλλ' ἡ λειτουργία κάμνει τὸ ὄργανον. Ἡ λειτουργία, τροποποιουμένη, ἄλλοι οἱ κατὰ συνέπειαν καὶ τὸ ὄργανον. Ἐντεῦθεν αἱ λειτουργικαὶ διαταραχαὶ ἐν τῷ ὀργανισμῷ δὲν παραμένουν πάντοτε παροδικαὶ καὶ καθαρῶς δυναμικαί, διότι δύναται νὰ γίνωνται καὶ χρόνιαι, καὶ ὀργανικαί. Ἀλλ' ἡ ἐπιρροὴ αὕτη εἶνε ἀμοιβαία. Ἐκ τῶν πνεύμα ὀρεῖ καὶ διεγείρει τὰς διαφόρους τοῦ ὀργανισμοῦ λειτουργίας, διεγείρεται οὐχ' ἥττον ἐκ περιτροπῆς ἐπίσης καὶ ὑπ' αὐτῶν· διότι πᾶσα οἰαδήποτε ἐντύπωσις ἐξωτερικὴ, ἐκ τοῦ φυσικοῦ κόσμου προξενουμένη καὶ διὰ τῶν διαφόρων ὀργάνων διενεργουμένη, ἀπολύνει εἰς ὁρισμένα μέρη τοῦ ὀργανισμοῦ—οἷα τὰ νευρικὰ κέντρα, ἐγκέφαλος, θηλαστικὸν καὶ νωτιαῖον μυελόν—καὶ ἀποβαίνει ἰδέα καὶ αἰσθήσεις».

Ἀφοῦ καὶ ἐνταῦθα ὁ ἀγορητὴς πολλὰ γεγονότα παραθέτει εἰς μαρτυρίαν τῶν λόγων του, ἐξακολουθεῖ :

«Ἰδοὺ πῶς διὰ τῆς μεσολαβήσεως τῆς ψυχῆς αἱ νόσοι γινώσκονται, διὰ τῆς ὑπερβολῆς τῶν ἀρχικῶν συμπτωμάτων αὐταὶ μεταποιούνται, ἢ διὰ τῆς ἐπιπροσθήκης νέων συμπτωμάτων καὶ νέων ὀργανικῶν ἀλλοιώσεων ἐπιδεινούνται. Ἐπομένως νὰ διακρίνῃ τις εἰς ἐκάστην περίπτωσιν τὸ μέρος τοῦ παράγοντος τούτου, τὸν ὁποῖον καλοῦμεν ψυχὴν, νὰ διακρίνῃ μετὰ τῆς ἀρχικῆς νόσου ἐκείνου τὸ ὁποῖον προσέθηκεν τὸ

πνεῦμα, νὰ καταπολεμῇ διὰ καταλλήλου ψυχοπαθείας τὰς λειτουργικὰς διαταραχαίς, αἱ ὁποῖαι ἀπαιτοῦν τούτο—ἰδὲν τὸ ἔργον τοῦ κλινικοῦ θεραπευτοῦ.

«Ἡ παραγνώρισις τοῦ ψυχικοῦ παράγοντος εἰς τὰς διαφόρους νόσους εἶνε πηγὴ *σφαλμάτων μὴ διὰ τὸν ἰατρόν, κινδύνων δὲ διὰ τὸν ἄρρωστον*.

«Ἡ ἐπιρροὴ τοῦ ἡθικοῦ ἐπὶ τοῦ φυσικοῦ εἶνε γινώστη, καὶ ἐγένετο ἀντικείμενον ἐκμεταλλεύσεως ἤδη ἀπὸ τῆς ὑπάρχουσας τοῦ κόσμου. Ἐν παντὶ καιρῷ ἡ ἐξ ὑποβολῆς (suggestion) ἱατρικὴ ἐξησκέτο συνδεδασμένη μετ' ἀγροίκων χειρῶν καὶ δεισιδαιμονιῶν θρησκευτικῶν, μετὰ μυστηριωδῶν μεθόδων τῆς παλαιᾶς καὶ νέας μαγείας. Παρήλθε πολλὸς χρόνος ὥστε νὰ ἐλευθερωθῇ ἐκ τοῦ μυστηριώδους, καὶ ἐνίστε ἐπαναπτέει εἰσὶ εἰς τὸ αὐτό. Ἀλλ' ἤδη τείνει νὰ βεβαιώσῃ ὅτι ἅπαντα τὰ φαινόμενα, τὰ ἐπιλεγόμενα ἰατρικὰ, ὑφίστανται ἄνευ χειρῶν ἰδιῶν, ἄνευ μαγνητισμοῦ, ἄνευ ὕπνου. Ἐἴνε λειτουργία φυσιολογικῆς ιδιότητος τοῦ ἐγκεφάλου τῆς λεγομένης ὑποβολῆς (suggestibility), ἡ ὁποία δύναται νὰ τεθῇ εἰς ἐνέργειαν καὶ ἐν καταστάσει ἐργηρόσεως.

Περαιναι ἐκ τῶν ἐν γένει λόγων τοῦ ὁ Bernheim ὡς ἑξῆς : «Ἐπεξερίρησα νὰ διασαφηνίσω διὰ τὴν ψυχοπαθολογίαν καὶ ψυχοθεραπείαν τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν αὐταὶ ὀρεῖται νὰ ἔχουν κατὰ τὸν περιπλοκὸν μηχανισμόν τῶν λειτουργικῶν ιδιοτήτων τοῦ ἡμετέρου ὀργανισμοῦ. Ἐπεξερίρησα νὰ ὑπομνήσω ὅτι ἐν τῷ ζῶντι ὀργανισμῷ, ὅπως ἡ ἀσθενεία, τὸ πνεῦμα δὲν εἶνε παράγων *παραμελήσιμος*, ὅτι τὸ ψυχικὸν στοιχεῖον, ἀσύλληπτον ἐν ταῖς φυσικαῖς ἡμῶν ἐρευναις, παρέχει εἰς τὸν ἄνθρωπον προσειδόντι τι εἰς αὐτόν, καὶ *ἐμβάλλει τὴν σφραγίδα αὐτοῦ ἐν τῇ παθολογίᾳ τοῦ ἀνθρώπου*».

Καὶ ταῦτα μὲν σήμερον διαλαλεῖ ὁ ἐπιφανὴς γαλλτὴς νευρολόγος ἀπὸ ἑδρας ὑψηλῆς καὶ ὀμηγύρεως ἐπιστημῶν ἐκλεκτῆς. Καὶ ἡμεῖς δὲ ἀπὸ δωδεκαετίας ἤδη ὡς ἐπιστήμονες θεραπευταί, τὴν θεωρίαν ἐν τῇ πράξει ἐφαρμόζοντες, διεκρούσαμεν ὅτι ὁ ἰατρός παρὰ τῇ κλίνῃ τοῦ ἀσθενοῦς δὲν δύναται νὰ διχοτομήσῃ τὸν ἄνθρωπον, ὅστις εἶνε σὺν ὅλῳ ὄργανον καὶ συνείδησις, λειτουργία καὶ προαιρέσις, φυσιογία καὶ ψυχολογία· ὅτι πολλάκις οἱ προσερχόμενοι εἰς τὸν κλινικὸν ἀσθενεὶς νοσοῦν οὐχὶ κυρίως καὶ πρωτοπαθῶς κατὰ τὸν ὀργανισμόν, ἀλλὰ κατὰ τὴν *θέλειαν* ἕνεκα πλημμελοῦς αὐτῶν ἀνατροφῆς, καὶ τῶν ἐντεῦθεν κακῶν ἔξεων τῆς ψυχῆς· ὅτι οἱ ἁμαρτάνοντες—οἷας δὴποτε καὶ ἂν εἶνε οὔτοι ἡλικίας, τάξεως ἢ φύλου—εἰς τὴν λογικὴν καὶ ἡθικὴν, ἐκτελούνται *σωματικῶς*, καὶ καταπονούμενοι ἐκνευρίζονται καὶ φθίνουσι καὶ ὀργανικῶς. Τὴν ἡμετέραν θέσιν ὑπεστήριξαν ἰσχυρῶς καὶ δι' ἰδίῳ ἐπιστημονικοῦ συγγράμματος τῆς «Ἱατροφιλοσοφικῆς Μελέτης».

Θὰ ἔχουν ἀρὰ γε τὴν εὐχαιρῆσαν οἱ ἐτεροφρονοῦντες ἐκ τῶν καθηγητῶν τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου, καθὼς καὶ οἱ ὁμόφρονες αὐτῶν ἀπλοὶ ὀμιληταὶ νὰ ὁμολογήσουν τὴν μέχρι τοῦδε πλάνην των ;

Ἡ πλάνη εἶνε συμφυρῆς εἰς τὸν ἄνθρωπον. Καὶ δὲν εἶνε ἀξιοκατάκριτος ὁ ἐν ἀγνοίᾳ πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἁμαρτάνων ἐπιστήμων, ὅστις τὴν ἐπιστήμην ἐξ ἔρωτος πρὸς τὴν ἀλή-

ἘΝ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Ἀνακεφαλαιώσας τὰ ἐν τῇ «Ἀναπλάσει» ὑπ' ἡμῶν περὶ γάμου καὶ τῆς κατὰ Χριστὸν ἀγαπίας εἰρημῶς συμπερασματικῶς ἀποφαινόμεθα καὶ γνωματεύομεν βέβαιον ὅτι τε, ὅτι συναποφαινόμενοι καὶ συγγνωματεύοντες ὅτι ἔχομεν πάντας τοὺς νόον ἔχοντες καὶ εὐ φρονούντες Ἕλληνας.

Καὶ λοιπὸν καθὼς μία κοινωνία ἀνθρώπων χριστιανῶν μένουσα πιστὴ εἰς τὰς περὶ γάμου καὶ ἀγαπίας ἐντολὰς τῆς θείας Γραφῆς καὶ τὴν προσήκουσαν ἐκτίμησιν ἀποδίδουσα εἰς τὸν γάμον καὶ εἰς τὴν ἐκ προαιρέσεως ἀγαπίαν, ἀποβαίνει ἔθνος ἅγιον, βασίλειον ἱεράτευμα, οὕτω καὶ πᾶσα κοινωνία, ἐν ᾗ ὁ γάμος ἐκπέπτωκεν εἰς ἀτιμίαν καὶ εἰς χρηματιστικὴν ἢ θρονικὴν συνθήκην εὐτέλειαν, ἡ δὲ ἀγαμία ἢ ἡ καθ' ὑπόκεινται ἐγωιστικὴ παρθενία, λέγον κύριον ἔχει τὸ τῆς τρυφῆς ἢ τῆς κοσμικῆς δόξης κέρδος καὶ μάλιστα τὸ κέρδος τῆς ἀπαιτήσεως μεριμνῶν καὶ φροντίζων οἰκογενειακῶν, οὐδὲν κοινωνίας εἰδωλοκρατῶν διαφέρει, κατ' ἀνάγκην δὲ ἐπικρατεῖ ἐν αὐτῇ ἡ ἡθικὴ ἀποσύνθεσις καὶ διαφθορά. Πᾶν δὲ κακὸν δύναται νὰ τελεμῇ ἐν τοιαύτῃ κοινωνίᾳ, ἀφ' οὗ κοινωνικῶς δύναται νὰ νομιμοποιηθῇ ἡ καταπάτησις τῶν ἱερωτικῶν δεσμῶν καὶ ἡ ἀσέβεια πρὸς τοὺς αἰώνιους νόμους τοῦ Θεοῦ, οὗς ἔθετο χάριν τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὴν ἡθικὴν τελειοποίησιν αὐτῶν. Ἐἴνε δὲ τῆς αὐτῆς ἐνοχλῆς ἀπὸ τῆς τοῦ ἡθικοῦ νόμου καὶ τὴν αὐτὴν βλάβην προσενεῖ καὶ οἱ μὴ ἐκ προαιρέσεως ἄγμοι καὶ οἱ τὸν γάμον ἐννοεῖντες ὡς μέσον χρηματιστικοῦ κέρδους καὶ τρυφῆς. Οἱ πρῶτοι, ὡς θὰ ἴδωμεν, δεινοὶ καὶ καταπτώστοι ἐγληγματίαι ἀξίζει νὰ θεωρηθῶσι, διότι τοιοῦτοι εἶνε. Οἱ δεύτεροι παρασύρουσιν εἰς τὴν φθορὰν καὶ τὸν ἡθικὸν ὄλεθρον ὑπάρχει ἀθῆρας καὶ ἀγίας καὶ δημιουργοὶ γίνονται τῶν φρικαλέων οἰκογενειακῶν δραμάτων, τῶν ὁποίων τὰ ἀπόκρυφα, ὡς τὰ πολλὰ, εἶνε πολλῶ φρικωδέστερα τῶν εἰς τὸ φῶς ἐρχομένων.

Οἱ ΜΗ ΕΚ ΠΡΟΑΙΡΕΣΕΩΣ ΑΓΑΜΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

Κατὰ τὴν σημερινὴν, τὴν ὁποίαν ἀπέδεμεν εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ἀγνότητος τοῦ γάμου βασιζομένην χριστιανικὴν οἰκογένειαν, καὶ κατὰ τὸν οὐράνιον σκοπὸν ὃν ἀνέυρομεν, ὅτι ἔχει ἡ ἐκ προαιρέσεως ἀγαμία, ἐχθρὸς τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ ὀλεθρὸς τῆς χριστιανικῆς κοινωνίας εἶνε πάντες οἱ τὴν ἐριότητα τῆς οἰκογενείας, δι' οὐδεὶς ποτε τρόπον προσβάλλοντες, τοῦ δὲ γάμου τὸ μέγα μυστήριον εἰς κτηνώδη τινὰ συνθήκην υποτιμῶντες. Τῶν εἰδωλοκρατῶν δὲ χεῖρονες καὶ τῶν βαρβάρων βδελυρότεροι οἱ ἐκ φιλαυτίας μένοντες ἄγμοι, τὴν δὲ γυναικα τὴν θεῶν ἔχουσαν προορισμὸν συζύγου καὶ μητρὸς ἐξουτελλίζοντες καὶ ἐξουθενούντες, φεῦλον ὄργανον τῶν φεῦλων αὐτῶν ὀρέξεων καθιστῶντες.

Δὲν μὲ κατεῖχε μονομανία εἰς τὸ νὰ περὶβάλλω τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸ κατῆγε. Ἀλλὰ πρὸς τί νὰ ἐπιτηδεύσω σεμνοτυρίαν καὶ νὰ ζητήσω νὰ ἀποκρίψω πρᾶγμα, περὶ τῆς

θίαν καλλιεργεῖ, καὶ πρὸ αὐτῆς πάντοτε κύπτων δὲν ὀνεῖ νὰ καταγγέλλῃ ὀλέθριον ἁμαρτωλὸν ἐπιστημονικὸν παρελθόν. Ὁ τοιοῦτος εἶνε ἀληθὴς ἐπιστήμων, καὶ τοῦτου λαμπρὸν μῆμῆσις ὑπόδειγμα πρέκειται ὁ Bernheim. Ἀλλ' οἱ παρ' ἡμῶν ἁμαρτωλοὶ δὲν μᾶς ἐσυνείθισαν μετὰ τὴν παρησίαν γλώσσης, διότι τὸ πνεῦμα αὐτῶν στεῖρον καὶ ἄγονον εἰς ἐρεῖνας ὅσας ἐπιστημονικὰς καταδαπανᾷται πλοηλίζον τὰ περὶ ὕλισμου καὶ δαρβινισμοῦ δόγματα τῶν τῆς Δύσεως θερμοκεφάλων.

Οὐχ' ἥττον εὐχάριστον ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν τὸ φαινόμενον, ὅτι δηλ. οἱ τῶν ἐν Εὐρώπῃ τὴν ἐπιστήμην ἀδικοῦντες παρατηρηταὶ ἀννύθοντες μετὰ σεβασμοῦ προσέρχονται εἰς τὸν θρόνον τῆς ἱεράς παρεμβολῆς ἐπ' ἀγαθῶ τῶν κοινωνιῶν.

Κ. Ἡλ. Παπαλήζος (ἰατρός)

Ἡ ΕΝ ΣΜΥΡΝῃ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚῃ ΑΔΕΛΦΟΤῃ ΕΥΣΕΒΕΙΑ

Μετὰ χαρὰς ἀνακοινώομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας νέας πληροφορίες περὶ τῆς ἐν Σμύρῃ θρησκευτικῆς ἀδελφότητος «Εὐσεβείας».

Πρὸ μικροῦ ἡγήρασαν εἰς θέσιν τῆς Σμύρνης κεντρικῶς τὴν οἰκόμενον ἀξίαν χιλίων τετρακοσίων (1400) τουρκικῶν λιρῶν, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ὁ ἀνεγέρθη μεγαλοπρεπὲς κατὰσταμα μὲ αἰθυσαν διδασκαλίας χωροῦσαν 2500 ἀκροατῶν.

Τὸ κήρυγμα τῆς Ἀδελφότητος ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐνεργεῖται διὰ τριῶν ἱεροκλήρων, τῶν κ.κ. Κουρκουλῆ, ἱερέως, Παρκακίου Παπαλήζου καὶ Προδρόμου Λεπτιλίου, ἀποστολῶν τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς. Ἐξ αὐτῶν δὲ ὁ κ. Πρόδρομος Λεπτιλῖος κηρύττει εἰς τὴν Σχολὴν τῆς Εὐαγγελιστρίας καὶ τουρκιστῆ, χάριν τῶν ἐκ Καισαρείας καὶ ἀλλὰ χύδων τουρκοφώνων χριστιανῶν.

Οἱ προϊστάμενοι τῆς Ἀδελφότητος καὶ τὰ μέλη αὐτῆς ἐργάζονται μετὰ πολλῆς δραστηριότητος καὶ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ, περιεργάζονται δὲ τὰ διάφορα κατὰστάματα ἐνεργῶς ἐγγραφὰς νέων μελῶν καὶ εἰσπράξεις, εὐρίσκοντες ἀπανταχοῦ λίαν ἐνθαρρυντικὴν προθυμίαν. Οὕτως ἂν μετὰ μόνῃ ἡμέρᾳ ἡδυνήθησαν νὰ εἰσπράξωσιν *ὀγδοήκοντα (ἀκριθ. 80)* λίρας τουρκικὰς.

Ἐγχερίτον τῆς Ἀδελφότητος μέλος, ἐπισκεφθὲν τὸ γραφεῖόν μας ἰσχυρῶς, μᾶς ἔλεγεν ὅτι πάντως, μετ' οὐ πολὺ, τὰ μέλη τῆς Ἀδελφότητος θὰ φθάσωσι τὰς δέκα χιλιάδας.

Ἡμεῖς τὸ πιστεύομεν, θαρροῦντες ἀφ' ἐνὸς εἰς τὸν φλογερὸν ζῆλον τῶν ἀποτελούντων τὴν Ἀδελφότητα τῆς «Εὐσεβείας», καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς τὸ φιλόθερον πνεῦμα τῆς Σμυρναϊκῆς κοινωνίας, καὶ εἰς τὸ εὐδόκιμον τῆς διδασκαλίας τῶν ἀνωτέρω τριῶν ἱεροκλήρων, τοὺς ὁποίους πρὸς τὴν Ἀδελφότητα συνδέει κυρίως ὁ ἀκριφὴς πῶτος διαφύχου διακονίας εἰς τὴν χριστιανικὴν ἀλήθειαν καὶ εἰς τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας.

ἀληθείας τοῦ ὁποῦ καὶ αὐτὰ τὰ ἄψυχα μαρτυροῦσι: Κύριοι σεμνότεροι, — οὗς πάντως ἔξω καὶ κατηγόρους μου ἐπὶ τῇ εἰλικρινείᾳ τῶν χαρακτηρισμῶν μου, ἦν μοι ἐπιβέβηκε ἡ χριστιανικὴ ἐννοία τοῦ γάμου καὶ τῆς ἀγαπῆς — κύριοι σεμνότεροι, ἱερῶν ἡμῶν διὰ τὰ ἐναντίον τοῦ γάμου τελοῦμενα ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Λονδίνοις, ἐν Παρισίοις καὶ ἐν Πάτραις, ἐν Πειραιεὶ καὶ ἐν Ρώμῃ καὶ ἐν Βιέννῃ καὶ Βερολίνῃ καὶ γενικῶς ἐν πάσαις ταῖς χριστιανικαῖς μεγαλοπόλεσιν, ἃς ἀναμίζῃ ἀναφέρω μὴ εὐρίσκων τὴν διαφορὰν τῆς εὐθύνης ἀπέναντι τοῦ χριστιανικοῦ νόμου τοῦ πᾶσι περὶ τῆς ἀγνότητος τοῦ γάμου καὶ τῆς ἀγαπῆς ἐπιτάσσοντος, ἱερῶν ἡμῶν: τὰ ἐν ταῖς πόλεσιν ταύταις κατὰ τῆς ἱερότητος τοῦ γάμου τελοῦμενα ὑπ' ἀνθρώπων χριστιανῶν ἔν ἐνεῖς ἱκανὰ νὰ ἐμπνεύσωσι φρίκην καὶ νὰ ἀναδιδάσκωσι ἐρωτήματα ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ αὐτοῦ τοῦ ζώου, ὅπερ ὡς σύμβολον τῆς ἀναίδεας παρὰ τοῖς ἀρχαίοις εἰδωλόλατραις ἀναφέρεται: Διὰ τὴν, κύριοι καὶ κυρίαι σεμνότεροι, ἔχετε τὴν ἀξίωσιν καὶ θεωρεῖτε πρέπειν, — ὡς ὑποπεύω — νὰ ἀποκρίσῃ ἐγὼ ὅ,τι τὰ δύσμοιρα κορσὰς σας ἀπὸ τοῦ πέμπτου ἔτους τῆς ἡλικίας των ὡς πρῶτον ἡθικὸν μάθημα ἀκοῇ καὶ ὅψι λαμβάνουσιν ἡ ἐκεῖνο, εἰς οὗ τὴν πρᾶξιν τὰ ἄρρενα σας ἀπὸ τοῦ ἐβδόμου αὐτῶν ἔτους ὀδηγοῦνται: Τόσον σκληρὴν ἔχετε τὴν καρδίαν, ὥστε αὐδεῖαν αἰσθάνεσθαι συγκινησιν, αὐδεῖαν ὠλιθεῖαν δυσφορίαν, αὐδεῖαν ἀποτροπιασμόν, αὐδεῖαν οὐκ ἐκ τῶν τοῦλάχιστον διὰ τὰ ἀπειροπληθῆ θύματα τῆς ἐπικρατούσης ἀσθελείας πρὸς τὴν ἱερότητα τοῦ γάμου καὶ τὴν ἀγνότητα τῆς κατὰ Χριστὸν ἀγαπῆς: Καὶ πῶς δὲν κλαίετε τὰ θύματα καὶ δὲν ἀγανακτεῖτε διὰ τοὺς κυνικῶς ἀσεβοῦντας: Καὶ τίνας εἶδετε: Πιστεύετε εἰς τὴν θείαν κρίσιν: Διὰ τὴν δὲν τρέμειτε μὴ ὁ τόπος ἐν ᾧ ἵστασθε ἀπὸ τοῦ ζώου ἀνθρωποπαθείας μεταβλήθῃ εἰς δευτέραν νεκρὴν θάλασσαν πυρὸς καὶ θεῶν δυσωδέστατον ἀποπνεύσαν;

Τιμάθ. Ἀναστασίου

ΜΙΑ ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΠΕΡΙ ΜΙΣΘΟΔΟΣΙΑΣ ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΩΝ

Εὐρισκόμενος ἐν περιόδῳ ἀνὰ τὴν ἐριβώλῃ καὶ σταφυλοφόρῳ ἐπαρχίᾳ τῆς Ἡλείας κατανῶν, εἰπὲρ ποτε καὶ ἄλλοτε, ὅτι εἶνε ἀνάγκη συχνότερον νὰ διδάσκηται ὑπὸ ἱκανῶν καὶ ἡθικῶν ἱεροκλήρων ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ὅστις μόνον δύναται νὰ ἐμπνεύσῃ ὑψηλὰ φρονήματα καὶ αἰσθήματα καὶ νὰ συγκρατῇ τὰς κοινωνίας ἐν τῇ ἡθικῇ ζωῇ καὶ τῇ ἀρετῇ. Ἄνευ τῆς θρησκείας ὁ λαὸς σὺν τῷ χρόνῳ ἀποθηριούται ἀπομακρυνόμενος τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἡθικῆς ζωῆς, καὶ αὐτὴ ἡ πνευματικὴ ἀνάπτυξις, μὴ ἐπαρδεύουσα τὴν ἐκ τοῦ καύσωνος τῶν παθῶν τηκομένην καρδίαν διὰ τῆς θρησκείας τοῦ Θεανθρώπου Σωτῆρος, ὁμοιάζει πρὸς τὰς ἀδυνάτους ἐκείνας ψαλῆδας, αἵτινες ἐν καιρῷ ἀνομβρίας ἐξ οὐρανοῦ καταπίπτουσιν καὶ μόλις τὴν χαίνουσαν γῆν ἐπιψαύουσιν οὔτε τὸ περιέχον δροσίζουσιν οὔτε καὶ βλάστησιν συντελοῦσιν. Ὡς ἀληθὴς μεταφυσικὸς ἐκάστου λαοῦ εἶνε, ὡς λέγει ὁ περιώνυμος φιλόσοφος Schelling, ἡ θρησκεία ἐξ ἧς πηγάζει ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ τιμὴ, τὸ πρὸς τοὺς νόμους σέβας καὶ ἡ πρὸς

τὴν πατρίδα ἀγάπη». Πολλοὶ κατὰ τὴν περιόδον μου χωρικοί μοι λέγουσιν σέθεν συχνότερον, διδάσκαλε, ἡκούσαμεν κηρυττέμενον τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ ἀναπτυσσόμενον τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, θὰ ἤμεθα εὐσεβέστεροι καὶ ἡθικότεροι. Τί νὰ κἀμωμεν ἀφοῦ παρέρχονται πολλὰς δόξας καὶ πλεόν ἐτη διὰ τὴν ἀκούσασιν λόγον Θεοῦ; καὶ τοῦτο εἶνε ἀληθὲς καὶ ἀποδεικνύει ἡ ἱστορία καὶ ἡ πείρα, μαρτυρεῖ δὲ τὴν φιλοσοφικὴν ἀλήθειαν τῶν χωρικῶν καὶ ὁ Ἱ. Χρυσόστομος διὰ τῶνδε τῶν μελισσῶν λόγων: ἀκούσας τῆς γῆς ἡ φύσις, ἀμελουμένη μὲν βοτάνας ἐκφέρει πονηράς, συνεχῶς δὲ γεωργικῶν ἀπολαύουσα χειρῶν ἄριστον εἶδωσι τὸν καρπὸν· οὕτω δὲ καὶ ἀνθρώπου ψυχὴ, ἡ μὲν ἐν ραθυμίᾳ κειμένη, πλημμελημάτων ἀκάνθια τίκτει· ἡ δὲ ἀπολαύουσα προσοχῆς κομῶντα τῆς ἀρετῆς φέρει τὸν καρπὸν. Ἰνα οὖν καὶ τοῦτο γίνηται νῦν, συνεχῶς τοῦ λόγου τὴν δρεπάνην μεταχειρίζομεν· καὶ μὲν τι πονηρὸν βλαστάνῃ, διενεκῶς ἐκκόπτομεν· ἂν δὲ τι ὄριμον καὶ καρπὸν ἔχῃ, τρέφομεν τε: καὶ ἀρδεύομεν καὶ πρὸς τὴν ἀκμὴν ἄγομεν, συνεχῶς τὴν ἐπιμέλειαν ἐπιδεικνύμενοι» (ὁμιλ. εἰς Ἰωβ.). Εἰς ἱεροκλήρῳ ἐν ἔθῳ τῷ νομῷ ἡκιστα δύναται νὰ φέρῃ γενναῖον τι καὶ σπουδαῖον ἀποτέλεσμα καθ' ὅσον παρέρχονται πολλὰ ἔτη νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς αὐτοὺς τόπους καὶ τὰ ἐλάχιστα χωρία ἄντικα περισσότερον δέονται τοῦ κηρύγματος τοῦ θείου λόγου· ἐντεῦθεν εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ διορισθῶσι καὶ ἄλλοι ἱεροκλήρυκες ὅπως κηρύττῃται συχνότερον ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Πλὴν ἀλλὰ ὡς κώλυμα τοῦ διορισμοῦ καὶ ἄλλων ἱεροκλήρων φέρεται πολλὰς ὑπὸ πολλῶν τῶν οἰκονομικῶν ζήτημα καὶ δὴ νῦν ὅτε ἐπεβλήθη ὁ ζωνικός ἔλεγχος ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν ἡμῶν ἐγὼ διὰ τῆς φίλης «Ἀναπλάσεως» προτείνω πρότασιν ἐξευρέσεως χρημάτων χωρὶς παντάπασιν ὁ προὔπολογισμός τοῦ Κράτους νὰ ἐπιβαρυνθῇ.

Οἱ ἱεροὶ ναοὶ ἐν Ἑλλάδι, δημοτικοὶ ὄντες, συλλέγουσι χρήματα διὰ τῆς πωλήσεως τοῦ κηροῦ καὶ τῆς περιφορᾶς τῶν δίσκων. Πολλοὶ τούτων ἔχουσι καὶ κτήματα καὶ ἄλλην κινήτην περιουσίαν· ἄλλοι δὲ μὲν εἶνε πτωχοὶ καθ' ὅσον τὰ χρήματα ἀρπάζονται ἱεροσύλως ὑπὸ τῶν κατὰ καιροὺς ἐπιτροπῶν· διότι τὸ εἶναι τινα ἐπίτροπον ἐν Ἑλλάδι θεωρεῖται, ὡς μὴ ὥφελε, *ρουσφείον*· διὰ τοῦτο πολλοὶ κόπονται νὰ κατορθώσωσι νὰ διορισθῶσι ὑπὸ τῆς Δημοτικῆς Ἀρχῆς, ἐπίτροποι, τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς παρανόμως καὶ ἐναντίον τῶν ἱερῶν κανόνων ἀποξενωθείσης παντάπασιν ἀπὸ τῆς διαχειρίσεως τῆς ἐνοριακῆς περιουσίας· καὶ μεθ' ὧν τὴν ἱεροσύλον ἀρπαγὴν ὑπὸ τινων ἐπιτροπῶν καὶ δημάρχων, ἐν τοῖς μικροῖς μάλιστα δήμοις, τῶν ἱερῶν χρημάτων τῶν ναῶν, οὗτοι δύνανται εὐκόλως κατὰ μῆνα νὰ παρέχῃσι ποσὸν τι ἐλάχιστον διὰ τὸ κήρυγμα τοῦ θείου λόγου.

Λαμβάνων τὴν ἐπαρχίαν Ἡλείας ἦν διέρχεται κηρύττων καὶ ἐξετάζων ταύτην ὑπὸ τὴν δε τὴν ἐποφιν. Ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ ὑπάρχουσι πλέον τῶν εἰκοσι (20) ἱερῶν ναῶν ἐν Πύργῳ καὶ ταῖς ἄλλαις κωμοπόλεσιν αἵτινες δύνανται εὐκλείως νὰ εἰδῶσι τοῦλάχιστον 20 δραχμὰς κατὰ μῆνα· διὰ τοῦ μικροῦ σχετικῶς τούτου ποσοῦ ἐκάστου ναοῦ θὰ ἔχωμεν κατὰ μῆνα 400 δραχμὰς, δι' ὧν δύο ἱεροκλήρυκες δύνανται νὰ μισθοδοτῶνται καὶ νὰ κηρύττωσιν ἐν τῇ ἐπαρ-

Εἰς υἱὸς τῆς Σμύρνης ΑΛΗΘΕΣ ΤΕΚΝΟΝ ΑΒΡΑΑΜ

Ὁ σοφὸς Σολομὼν εἶπεν ὅτι ἰσχυρότερος τοῦ πορθητοῦ πόντος εἶνε ὁ δυνάμενος νὰ συγκρατῇ τὸν θυμὸν καὶ τὴν ἀρετὴν του. Ἀλλὰ κατὰ τὰ διδάγματα τῆς πείρας ἡ δύναμις τοῦ πλούτου ἐπιβρῶ ἐσποτικώτερον ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς· διὰ τοῦτο δὲ ὁ δυνάμενος νὰ μεταχειρίζηται τὸν πλοῦτόν του ὡς κύριος, καὶ ὅχι ὡς δοῦλος, εἰς ἔργα ἀγαθοποιίας, συμπληρῶν τὴν δικαίαν κτῆσιν διὰ τῆς φιλανθρωπίας χρησεως, εἶνε ἐξουσιαστὴς ἰσχυρότερος καὶ ἀνώτερος ὅλων τῶν κατακτητῶν τοῦ κόσμου.

Καὶ τοιοῦτος ἀνεδέχθη ὁ ἐσχάτως ἐν Σμύρνῃ ἀποβιώσας ὁμογενὴς Κιουπετζόγλου, ἐπίτιμος πρόεδρος τῆς Ἀδελφότητος «Εὐσεβείας».

α') Ζῶν ἀνικοδόμησεν ἐκ βάθρων τὸ μέγαρον τοῦ Κεντρικοῦ Παρθενագωγείου.

β') Ὄικοδόμησε τὴν Κιουπετζόγλειον δημοτικὴν τῶν ἀρρένων σχολὴν.

γ') Ἀνικοδόμησε τὴν δημοτικὴν τῶν θηλείων σχολὴν ἐν τῇ συνοικίᾳ τῆς Ἀγίας Δέκατερνης καὶ τὴν τῶν ἀρρένων δημοτικὴν σχολὴν ἐν τῇ συνοικίᾳ τοῦ Ἀγίου Δημητρίου.

δ') Ἀνικοδόμησε τὴν νέαν τοῦ ἱεροῦ νοσοκομείου πτέρυγαν.

ε') Διὰ γενναίων δωρεῶν ἀνεκλήρωθη εὐεργέτης τῆς ἐν Σμύρνῃ Εὐαγγελικῆς (ὁρθοδόξου) Σχολῆς, τοῦ Ὀργανοτροφείου καὶ ἄλλων φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων.

Ἀποθανὼν δὲ κατέλειπε διὰ διαθήκης ἀνὰ πεντακστίας λίρας εἰς τὴν Εὐαγγελικὴν Σχολὴν, τὸ Κεντρικὸν Παρθενագωγεῖον, τὸ ἱερὸν Νοσοκομεῖον, τὸ Ταμεῖον τῶν Πτωχῶν διακοσίας δὲ λίρας εἰς τὸ Ὀθωμανικὸν Νοσοκομεῖον καὶ τὸ ὑπόλοιπον εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Κοινότητα Σμύρνης **πρὸς ἀνέγερσιν δημοτικῶν σχολῶν.**

Καὶ καθ' ὅλον τὸν βίον του διετέλεσεν ὁ ἀνεγνωρισμένος πατήρ καὶ βοηθὸς τῶν πτωχῶν. **Οὐδεὶς προσελθὼν εἰς αὐτὸν ἦτο θυνάτων νὰ φύγῃ μὲ χεῖρας κενάς.** Ὅτε δὲ τὸ δυστυχὲς ἐπεωχέσαμεν τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους ἐπηρέασε καὶ τὰς περιουσίας πολλῶν τῆς Σμύρνης ὁμογενῶν, ὁ ἀείμνηστος Κιουπετζόγλου ἐθλίβη πρὸ πάντων διότι ἠναγκάσθη νὰ ἐλαττώσῃ τὸ διὰ τοὺς πτωχοὺς ἐτησίως ὑπ' αὐτοῦ διατεθειμένον ποσόν, καὶ παρὰ τῶν προπερχομένων ὅπως λάθῃσι παρ' αὐτοῦ τὰ συνήθη βοηθήματα, **ἐξήτει συγγνώμην διότι τὰ ἐξείδεν ἕκτοτε ἡλατωμένα.**

Καὶ παρ' ὅλα ταῦτα διετήρει τοιαύτην μετριοφροσύνην, ὥστε ὅτε ποτὲ ὁ αἰδῖμος Κωνστ. Ζάππας, ἐπισκεφθεὶς τὴν Σμύρνην, ἐξήτησε νὰ εἶδῃ τὸν Κιουπετζόγλου, τοῦ ὁποῦ τὰς ἀγαθοεργίας ἔφερε πρὸς αὐτὸν ἡ ἐκ Σμύρνης ἀμόφινος φήμη, ὁ Κιουπετζόγλου ἔκρινεν αὐτὸν ἀνάξιον νὰ προσέλθῃ πρὸς τὸν μέγαν ἐθνικὸν εὐεργέτην, καταζητηθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ζάππα κατόπιν, ὅστις θερμῶς τὴν συνεχῆ, περιέστη εἰς μεγάλῃν ἀμνηστίαν καὶ δειλίαν.

Ἀπερχόμενος δὲ τοῦ κόσμου τούτου ἐν τελευταίᾳ γαλήνῃ

τῆς Ἡλείας πρὸς τοῦτο ἀπαραίτητος εἶνε ὁ διορισμὸς τοῦ λοιποῦ ἐν τῇ θέσει τοῦ ἐπιτρόπου χριστιανῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ, ἐχόντων φρόνον Θεοῦ καὶ ἀγαπώντων τὴν ἀνάπλασιν καὶ πρόσοον τῆς κοινωνίας. Εἰς τὰς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ὁμογενεῖς κοινότητας ἔθθα ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ ὑπάρχει, οἱ ἱεροὶ ναοὶ οὐ μόνον ψάλλας καὶ νεωκλήρους ἀλλὰ καὶ σχολαῖα καὶ νοσοκομεῖα συντηροῦσι. Πλὴν ἐκεῖ τὸ εἶναι τινα ἐπίτροπον δὲν θεωρεῖται ὡς βουσεῖται τῆς κρατούσης πολιτικῆς ἥτις κινδυνεύει τὰ πάντα ἐν Ἑλλάδι νὰ ἐκφυλισθῇ, πολλοὶ γὰρ καὶ δεῖ, ἀλλ' ὡς καθήκον ἱερὸν ὑπὲρ τῆς κοινότητος ἥτις ἀμερολήπτως ἐκλήγει ἐκ τῶν ἀρίστων καὶ τιμιωτάτων. Αὐτὴ ἡ ἐνορία μυστικῶς πρέπει νὰ ἐκλέγῃ τοὺς ἐπίτροπους καὶ οὐχὶ ἡ κρατούσα πολιτικὴ φουλότης καὶ ἀνευθύνεια καὶ δύο ἱεροὶ ναοὶ δημοτικοὶ εἰς ὧν τὰς πανηγύρεις συρρεῖ πολλὰ χθόνι πολλὴ θύλα καὶ συλλέγουσιν ἐκ τούτου **πλέον τῶν 10 χιλιάδων δραχμ. ἐτησίως.** Οὗτοι εἶνε ὁ τοῦ ἁγίου Νικολάου τοῦ Σπάτα ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Βουπρασίῳ, καὶ ὁ τῆς Καθολικῆς τῆς Γαστούνης. Τί ἐπὶ τῶν ἐτῶν ἐγίνοντο καὶ γίνονται τόσα ἱερὰ χρήματα: Ἀρπάζονται ἱεροσύλως ἡ δαπανῶνται ἐφ' ἃ μὴ δεῖ. Ἐν πρωτευούσῃ ἐκάστου νομοῦ ἡδύνατο νὰ ἱδρυθῇ διὰ νόμου κατὰ τὸ ἀποκεντρωτικὸν πολιτικακὸν σύστημα ἐν ταμίῳν, διευθυνημένον ὑπὸ ἐπιτροπῆς ἀποτελουμένης ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου, Νομάρχου, Εἰσαγγελέως καὶ προέδρου τῶν Ἐφετών ἡ Ἡρωτικῶν καὶ δύο ἄλλων ἐμπορευμένων ἡ ἐπιστημῶν ἡθικῶν, ἥτις, συλλέγουσα οὕτω τὰ χρήματα, νὰ μισθοδοτῇ τοὺς ἱεροκλήρυκας αἵτινες μέλλουσι νὰ διορισθῶσι καὶ αἵτινες θὰ ἐπιβλέπωνται ὑπὸ ταύτης ἂν ἐργάζονται εὐδίκως ἡ οὐ. Ἰδοὺ στάδιον ἐνεργείας τῶν κατὰ τύπους ἱεράρχων ὧν πρῶτιστον καὶ κύριον μέλημα πρέπει ἀναντιρρήτως νὰ εἶνε ἡ ἐπέκτασις τοῦ θείου κηρύγματος. Δὲν εἶνε δὲ δυσχερὲς καθ' ἡμᾶς ἡ ἐξέδρασις χρημάτων ἀλλὰ κληρικῶν ἱκανῶν καὶ ἡθικῶν δυνάμενων νὰ διδάσκωσι, νὰ φωτίζωσι, νὰ σαγηνεύωσι τὸ ἀκουστικόν καὶ οὐχὶ νὰ τρέψωσιν αὐτὸ εἰς φυγὴν ὡς γίνεται εἰς τινὰς κληρικούς. Τὸ ἔργον τοῦ ἱεροκλήρυκος δὲν εἶνε εὐκόλῳ ἀλλὰ δυσχερὲς καὶ παγχάλεπον. Εἶνε τέχνη δύσκολος· αὐτὸν γὰρ αὕτη μοι φαίνεται τέχνη τις εἶναι τεχνῶν καὶ ἐπιστήμη ἐπιστημῶν, ἀνθρωπὸν ἄγειν, τὸ πολυτροπώτατον ζῶν καὶ ποικιλιώτατον» (ἐν λογ. 2 β' 15' - 17') ὡς λέγει ὁ ὑψηλῆς ἀετὸς τῆς Ναζιανζοῦ. Εἰς τὸν διορισμὸν ἱεροκλήρυκων δέον νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν οὐχὶ μόνον τὰ τυπικὰ προσόντα, τὸ δέπλωμα δηλονότι μόνον ὑπὸ τὸν πέπλον τοῦ ὁποῦ πολλὰς κρύπτεται παχυλὴ ἀμαθία καὶ ἄγνοια, ἀλλ' ἡ ἡθικὴ καὶ ἱκανότης ἥτις ἐκδηλοῦται διὰ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ συναγωνισμοῦ. Οὕτω θὰ δυνηθῇ σὺν τῷ χρόνῳ νὰ φράσῃ ἡ Ἐκκλησία ὑπὲρ τῆς ἡθικῆς ἀναπλάσεως καὶ ἀνορθώσεως τῆς κοινωνίας ἥτις ὁσημέραι βαίνει αἰμὼν! κατὰ κληρικῶν ὑπὸ ἡθικὴν καὶ θρησκευτικὴν ἐποφιν.

Πολύκαρπος Ι. Συναδινός

Ἱεροκλήρῳ Ἀγαθόφιλος

ναία, ὅλα μόνον τὸν βίον τῶν δικαίων ἐπιστῆφει, ἡζήσας νὰ κηδεύῃ ἀπερίττως, ἄνευ ἐπιδείξεως καὶ πυμπῶν. Ἄλλ' ἡ Συμμετοχὴ κοινωνία, τελευτᾷ ἐκουσίως ἀφελόμενον φρόν ἐλκυστικὸς ἐκτιμήσεως καὶ εὐγνωμοσύνης, ἡκολούθησεν ἐν μοναδικῇ συρροῇ τὴν κηδεύειν τοῦ περιφανοῦς νιού της, ὃν ὁ Χριστὸς ὁ ἀπεκάλει ἀληθὲς τοῦ Ἀδραμ τέκνον, ἔμποροι δέ, πάντες κλείσαντες τὰ καταστήματά των, καὶ ἐργάται καταλιπόντες τὰ ἔργα των, ἔσπευσαν ὅπως συνοδύσωσι τὴν ἐκφορὰν του, θεωρήσαντες τὴν ἀπέλευσίν του ὡς συμφορὰν τῆς πόλεως καὶ ἀπόλειπὸν ἰδίων.

Τοιοῦτον βίον καὶ τελευτὴν τοιαύτην μόνῃ ἡ χάρις τῆς χριστιανικῆς πίστεως δημιουργεῖ, διαπιστοῦσα ἐμπράκτως ὅτι εἰς αὐτὴν μόνῃ δίδεται νὰ πραγματοποιῇ τὴν ἀδέλφωσιν πλούτου καὶ πτωχείας· τὸ δὲ παράδειγμα τοῦ Κίουπετζόγλου εἶπε νὰ φέρῃ τὴν μετάνοιαν εἰς ἐκείνους τοὺς πλουσίους τῶν Ἀθηνῶν, οἵτινες διαπαντὸς χιλιάδας διὰ μίαν ἐσπέραν εἰς ἔργα ἀσυνείας καὶ βλακῆς περηφάνου ἐπιδείξαν, εἰς νεκρὸν εἰς τὰ ἔργα τῆς ἀγαθοποιίας καὶ κτηνωδῶς ἀδάφοροι πρὸς τὸν κόσμον τῶν πενήτων καὶ τῶν πασχόντων, καὶ ἐν τούτοις δὲν διστάζουσι νὰ περιφέρωσιν ἀγέροντον τὴν πάνδημον αἰσχύνῃ των, καὶ ἀξιοῦσι νὰ τιτλοφορῶνται ἀνὰ τὰς αὐτοί, οἱ ὅποιοι αὐτοδικαίως ἐτίθησαν ἐκτός τῆς ἡθικῆς τάξεως, καὶ ἀπέβησαν πάντα ἀνθρωπίνου.

Μετ. Ν. Γαλανός.

ΑΡΧΑΙΑ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

(Ἐκ τῶν παρὰ Πλουτάρχου)

Κύριος ὁ μέγας ἔλεγεν ὅτι δὲν ἀρμύζει τὸ ἄρχειν εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὅποιος δὲν εἴη καλῆτερος ἀπὸ τοὺς ἄρχομένους.

— Οἱ βασιλεῖς τῶν Αἰγυπτίων εἶχον νόμον, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐξώρριζον τοὺς δικαστὰς ὅτι καὶ ὃν βασιλεὺς προστάτῃ νὰ κάμουν κρίσιν δίκαιον, δὲν θὰ τὴν κάμωσι.

— Φίλιππος ὁ Μακεδὼν ἔλεγεν ὅτι χρεώσεται χάριν εἰς τοὺς δημαγωγούς τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τῷ ὅτι, κακολογοῦντες αὐτόν, τὸν ἔκαμαν καλῆτερον καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν καὶ εἰς τὸ ἦθος. Διότι, προσέθετε, προσπαθῶ καὶ μετὰ τοὺς λόγους καὶ μετὰ τὰ ἔργα νὰ τοὺς ἀποδείξω ψεύστας.

— Ὁ ἴδιος διορίσας τινὰ δικαστὴν καὶ ἔπειτα ἐννοήσας ὅτι ἔβαφε καὶ τὸ γένειον καὶ τὴν κεφαλὴν του, τὸν ἀπέλυσεν, εἰπὼν ὅτι, ὅστις δὲν ἔχει πίστιν εἰς τὰς πράξεις του δὲν ἡμπορεῖ νὰ εἴη ἀξιόπιστος καὶ ἀλλοχοῦ.

— Ἀλέξανδρος ὁ μέγας ἀκούσας ὅτι ἐκακολογεῖτο ἀπὸ κάποιον εἰς τὸν ὁποῖον καλὸν εἶχε κάμει, βασιλικὸν εἶνε, εἶπε, τὸ εὐσεβεῖν ἔστω καὶ τοὺς κακολογοῦντας.

— Ὁ Ἀντίγονος ἔπεσε ποτε εἰς ἀσθένειαν μακράν. Ὅταν δὲ ἀνέρρωσε, τίποτε, εἶπε, δὲν συνέβη τὸ κακόν· διότι ἡ ἀσθένεια μᾶς ἐνθάρμυνεν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑπερφρανευώμεθα, ἀφοῦ εἴμεθα θνητοί.

— Ὁ ἴδιος, ὅταν τῷ εἶπε τις ὅτι ὅλα εἴνε καλὰ καὶ δίκαια γινόμενα ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς, ἀληθὲς, εἶπεν, ἀλλὰ διὰ τοὺς βασιλεῖς τῶν βαρβάρων· δι' ἡμᾶς ὅμως μόνον καλὰ εἴνε τὰ πράγματι καλὰ, καὶ μόνον δίκαια τὰ ὁληθῶς δίκαια.

ΓΝΩΜΑΙ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Μετὰ κάθε τρόπον πρέπει νὰ προσπαθῶμεν νὰ μὴ κυριεύομεν ἀπὸ τὸ πάθος ἐξ ἀρχῆς, διότι ευκολώτερον εἴνε νὰ μὴ πέσωμεν εἰς τοὺς ὀνυχῆς του, παρὰ, ἀφοῦ πέσωμεν, νὰ ἐλευθερωθῶμεν ἀπ' αὐτοῦ.

— Ὅστις θαυμάζεται ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου τούτου καὶ προσέχει εἰς αὐτὰ ὡς ἔχοντα καὶ δίδοντα μεγάλην ἀξίαν, τίποτε ἄλλο δὲν ἀποδεικνύει παρὰ ὅτι ἡ ψυχὴ του εἴνε πολὺ εὐτελής.

— Καὶ ἐὰν παρὰ πολὺ μέγας εἴσαι, ἀλλ' ἀπέναντι τοῦ ἀδελφοῦ σου εὐρισκόμενος, χρεωστὴς ὡς ἴσος νὰ φέρῃς καὶ νὰ μὴ φρονῇς τίποτε τὸ μέγα διὰ τὸν ἑαυτὸν σου.

— Ἐὰν προσέχωμεν, ἡ κακία τοῦ πλησίον δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ μᾶς ἐκβάλῃ ἀπὸ τὸ ὄχι ὄνυμα τῆς ἀρετῆς τῆς ἰδικῆς μας.

— Θέλετε ν' αὐξήσῃτε εἰς δύναμιν; Αὐξήσατε εἰς ἡγάπην.

— Ὅσοι εἰς πολλὰ πταίουσιν, ὅχι ὅταν τιμωρῶνται, ἀλλὰ μᾶλλον ὅταν δὲν τιμωρῶνται, πρέπει νὰ φοβῶνται καὶ νὰ τρέμωσι. Διότι ἡ τιμωρία, καθόσον ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀναβάλλεται, κατὰ τοσοῦτον ὅταν ἐπέλθῃ, θὰ ἐκτραγῇ τρεμετώτερον. Ἄς μὴ προσέχωμεν διὰ τοῦτο εἰς τὸ ὅτι δὲν τιμωροῦμεθα, ἀλλ' ἡσυχίᾳ ὡς μένομεν μόνον ἐὰν δὲν ἀμαρτάνωμεν. Ἐὰν δὲ ἀμαρτάνοντες δὲν τιμωροῦμεθα ἑαυτοὺς, περισσότερο ἐκ τούτου νὰ τρέμομεν χρεωστοῦμεν.

ΠΟΙΚΙΛΑ

— Ἐν τῇ Θεολογικῇ σχολῇ τῆς Χάλκης σπουδαία ἀναδιοργάνωσις ἐγένετο εἰς τε τὸ ποῦν καὶ τὸ ποσὸν τῆς διδασκαλίας. Τὸ πρόγραμμα ἐξεπονήθη ὑπὸ ἐπιτροπείας ἐν τῇ Πατριαρχείᾳ συσταθείσης, ἐστάλη εἰς τὸν σύλλογον τῶν καθηγητῶν τῆς ἐν λόγῳ σχολῆς πρὸς συζήτησιν, οἵτινες καὶ συνεζήτησαν ἐπ' αὐτοῦ σπουδαίως εἰς ἱκανὰς συνεδρίας. Ἐπὶ ἐγκριθέν ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου μετὰ μικρὰς μόνον παραλλαγῆς ἐπεστράφη πρὸς ἐφαρμογὴν. Κατ' αὐτὸ πλὴν ἄλλων αἱ τάξεις τῆς σχολῆς αὐξάνονται ἀπὸ 7 εἰς 8 προστεθείσης μίαις ἐπὶ πανεπιστημιακῆς τάξεως. Οὕτω νῦν ὑπάρχουσι 5 γυμνασιακαὶ καὶ 3 πανεπιστημιακαὶ τάξεις.

— Πρὸς προσηλυτισμὸν τῶν μεθυσαν γερμανικὴ ἑταιρεία τῆς ἐγκρατείας χρησιμοποίησεν καὶ τὰς φωτογραφίας. Φωτογραφεῖ τὰς διαφόρους στάσεις, ἃς λαμβάνουσιν αὐτοὶ κατὰ τῆς ὥρας τῆς κρασποκατανόσεώς των καὶ μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν των ἀπὸ τῆς μέθης ἐπιδεικνύει τὰς φωτογραφίας των. Πολλοὶ τούτων ἐκλήρυσον βλέποντες ἑαυτοὺς κλονιζόμενους, εἰς βόρβρον κυλιόμενους, κτυπώντας τὰς κεφαλὰς των εἰς στύλους φανῶν, ἐπιπτόντας κατὰ τῶν τοίχων· οὕτω δὲ μεταβάλλουσι βίον, φεύγοντες οὕτω τὴν θανάσιμον ταύτην ἀμαρτίαν. — Περὶ τοῦ θύματος τούτου ἐρωτήσας εὐσεβὴς τις ἀνὴρ καθηγητὴν Ἀμερικανικοῦ τινος Πανεπιστημίου διὰ τῆς φράσεως ποῦ, ποτε, πῶς καὶ διατί πρέπει νὰ πίνῃ μεθυστικὰ ποτὰ; ἔλαβε τὴν ἀπάντησιν οὐδαμῶς, οὐδέποτε, κατ' οὐδένα αἰονόητοτε χρόνον καὶ δι' οὐδένα λόγον.

— Εὐχαρίστως ἀγγέλλομεν ὅτι δύο μικραὶ κοινότητες, ἡ Σύμη καὶ ἡ Χίλη, ἀπέκτησαν ἱεροκλήρικα, διαθέσασαι 70 εἰκοσάφραγμα κατ' ἑτος. Ὁ δὲ Μητροπολίτης Ἐφέσου πλὴν

ἐκείνων, οὗς ἔχει ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ αὐτοῦ, ἐζήτησε νὰ τῷ σταλῶσι τρεῖς ἐπὶ ἱεροκλήρικας ἐκ Κωνσταντινουπόλεως.

— Σπουδαίαν ὑπηρεσίαν προσφέρει εἰς τὴν κοινωνίαν ἡ «Κωνσταντινουπόλις» ἡ ἐφημερίς ἡ ἐκδομένη ἐν τῇ ὁμωνύμῳ πόλει, διὰ τῶν περὶ παιδείας καὶ ἰδία περὶ κλήρου ἁθρόων εὐσεβῶν, τὰ ὅποια μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας καὶ πρακτικότητος πραγματοποιεῖται. Τοιαῦται ἐφημερίδες τιμῶσι τὸν τύπον.

— Ἐν Κων)πόλει συνεστάθη τῇ παρελθούσῃ ἐβδομάδῃ καὶ ἔτερον κέντρον Κυριακῶν μαθημάτων.

— Τοῦ Κιέβου, τῆς ἀγίας τῶν Ῥώσων πόλεως τὸ ἐμπόριον κινεῖται ἤδη ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, πράγμα, ὅπερ ἀνησυχεῖ πολὺ τοὺς Ῥώσους.

— Ἐν Γαλλίᾳ τὸ ζήτημα τῆς ἐκπαιδεύσεως ἀπασχολεῖ σπουδαίως τοὺς ἐπιστήμονας, οἵτινες ἔχουσι διακριθῇ εἰς ζηλωτὰς τῆς κλασικῆς παιδείσεως καὶ εἰς ζηλωτὰς τῆς λεγομένης πρακτικῆς παιδείσεως. Ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας ἔχει ταχθῇ μετὰ τῶν Ὀμιλῶν δὲ ἐσχάτως ἐν Συρβόρῃ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἡρθῇ εἰς ὕψος ρητορικόν, δι' ὃ ἐκινεῖται πολὺ ὑπὸ τοῦ τύπου. Ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ κατέδειξεν ὅτι ὁ ἀρχαῖος βίος συμπληροῖ τὸν σημερινόν καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἀφαισῶνται ἀνοικταὶ καὶ οἱ δύο δόξαι πρὸ τῆς νεολαίας· αὕτη δὲ δὲ ἀκολουθήσῃ ὅποιαν θέλῃ δδὼν διὰ νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὴν κορυφὴν.

— Ἡ μὲν τοῦ Βατοπεδίου ἐν ἁλίῳ Ὅρει ὑπὲρ τῶν πασχόντων ἐξ ἀσθενειῶν κατοίκων Ἀφροῖς προσήνεγκε φιλανθρωπικῶς 20 τούρκ. λίρας καὶ ἐν μεταλλείῳ ἀνεκαταλάττειτον πλησίον τοῦ ἐν λόγῳ χωρίου κείμενον, παρέχουσα αὐτῷ καὶ ἐργασίαν εἰς τοὺς κατοίκους.

— Ἐγκριτος μακαριζόμενος Συμμετοχὴς Παγγρη Χαγιατὴ πασᾶς ἐωρῆσατο εἰς τὴν κοινότητα Συμμετοχῆς γήπεδον ἐκ 5,000 τετρ. πήχεων, ὅπως ἀνεγερθῇ ἐπ' αὐτοῦ ναός.

— Χάρις εἰς τὴν διαφωνίαν τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας Ἀντισοφίας ἔτος ἦδη συμπληροῦται ἀπὸ τῆς χηρέσεως τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου· σπουδαία δὲ ἐκ τούτου τῆς Ἐκκλησίας συμφέροντα διακινδυνεύουσιν.

— Οἱ ἀπελόντες ἐπὶ συνδρομὰς τῆς «Ἀγάπης» ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ τοῖς πλησιοχώροις παρκαλοῦνται νὰ πληρώσωσιν εἰς τὸν κ. Π. Καφαλίδην.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΔΕ' ΟΛΟΥΣ

Ἔγχετε ὑπ' ὅψιν σας ὅτι αἱ καθιστικαὶ ἔξεις, ὁ πολὺ παρατεταμένος ὕπνος, ἡ διαιμονία εἰς ζεστά διαμέτια, ἡ πολὺ μαλακὴ κλίνη, καὶ ἡ ἐντός τῶν πόλεων παντοτεινὴ διαμονή, ἐλαττώνουσι τὴν ἐνεργητικότητά τοῦ νευρικοῦ συστήματος καὶ προδιαθέτουσιν εἰς ὑστερίσμῶν.

ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΝ ΜΑΣ ΑΣ ΕΡΕΥΝΩΜΕΝ

Τι θὰ εἰλέγτε δι' ἄνθρωπον, ὅστις θὰ ἐκαλλιέργει τὸν κήπον τοῦ γείτονός του ἀφίνων ἀκαλλιέργητον τὸν ἰδικόν του; Καὶ ἐν τούτοις τοιοῦτό τι σεῖς οἱ ἴδιοι κάμνετε, ὅταν διερροῦνται τὴν συνείδησιν τῶν ἄλλων καὶ ἐγκαταλείπητε ὡς χέρσον γῆν τὴν ἰδικήν σας. Ἄ! ὅταν ἡ ὥρα τοῦ θανάτου ἔλθῃ, ποῖα θλιβερά μεταμέλεια θὰ μᾶς καταλάβῃ, διότι ἐνησχολήθημεν τόσο πολὺ μετὰ τοὺς ἄλλους, καὶ τόσο ἐλίγον μετὰ τὸν ἑαυτὸν μας! Διότι ὁ λογαριασμὸς ἀπὸ τὸν Κύριον θὰ μᾶς ζητηθῇ ὅχι διὰ τὸ πῶς ἔζησαν οἱ ἄλλοι, ἀλλὰ διὰ τὸ πῶς ἔζησαμεν ἡμεῖς.

ΨΥΧΗ ΚΑΙ ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ

(Μεταφράσις ἐκ τῶν τοῦ Ἀρσοστόμου)

Μὴ μου εἴπῃς ἄδεν πορνεύειν· διότι τί σε ὠφελεῖ, ἐὰν δὲν πορνεύῃς μὲν, φιλοχρήματος δὲ εἴσαι; ὁ σπουργίτης, καὶ ἐὰν ὄχι ἀπὸ παντοῦ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ πόδι κρατῆται μόνον, καὶ τοιοῦτοτρόπως χαμένος εἴνε καὶ εἰς τὴν παγίδα μὲναι καὶ ἄχρηστα ἔχει τὰ πτερά του. Τοιοῦτοτρόπως καὶ σὺ δὲν ἐδουλεύθης ἀπὸ τὸν Σατανάν διὰ πορνείας, ἀλλὰ διὰ φιλαργυρίας ἐδουλεύθης· δέσμιος ὅμως εἴσαι. Τὸ δὲ ἐνδοαφρόν δὲν εἴνε τὸ πῶς ἐδουλεύθης, ἀλλὰ τὸ ὅτι ἐδουλεύθης.

ΟΙ ΔΙΔΑΞΟΝΤΕΣ

Εἰς τὰς ΛΑΪΚΑΣ ΣΧΟΛΑΣ «ΑΝΑΠΑΛΑΣΕΩΣ», ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Εἰς τὴν Α' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον 8 — 9 μ. μ.

Κυριακὴ 2 Αὐγούστου Τμθ. Ἀναστοίου.

Τίτηρ-η 5 . Μ. Γαλανός.

Σ. Βατάω 8 . Κ. Δικλητράς.

Εἰς τὴν Β' ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ ὑψ. τῆς ἀγίας Εὐφρόνης 12 — 13 μ. μ.

Κυριακὴ 2 Αὐγούστου Κ. Δικλητράς.

Εἰς τὸ ἐν Πειραιεὶ Τμήμα τῆς Ἀναπλάσεως ἐν τῷ ἁγίῳ Νικολάῳ

Κυριακὴ 2 Αὐγούστου 5 — 6 Μ. Γαλανός.

Ἐν τῷ Ζαννείῳ Ὁρφανοτροφείῳ

Πέμπτη 6 Αὐγούστου 8 — 9 Κ. Διακλήρας.

Σαββάτω 8 Αὐγούστου 8 — 9 Ζ. Τυπάλδος.

Εἰς τὴν λαϊκὴν Σχολὴν Ταμειουτρίου Οἰκονομίας 8 — 9

Σαββάτω 8 Αὐγούστου Ἀρχιμ. Γ. Μαρτίνος.

Εἰς τὰς φυλακὰς Συγγροῦ.

Παρασκευὴ 7 Αὐγούστ. 7 1/2 — 8 1/2 π.μ. Γ. Ανασταίου.

ΚΥΡΙΑΚΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Τῆς 9ης Αὐγούστου 1898.

Τὰ τῆς αὐρίου Κυριακῆς ἀναγνώσματα βλέπει εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον. Ἐνταῦθα δημοσιεύονται τὰ τῆς μεθεπομένης, ὅπως περιέχονται ἐγκαίρως εἰς χεῖρας πάντων.

Καίμενον

Ἄ Ἀδελφοί, ἡ σφραγὶς τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς οὕτως ἐστὶ ἐν Κυρίῳ. Ἡ ἐμὴ ἀπολογία τοῖς ἐμὲ ἀνακρίνουσιν αὕτη ἐστὶ. Ἡ ἐμὴ οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν φαγεῖν καὶ πίνειν. Ἡ ἐμὴ οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν ἀδελφὴν γυναῖκα περιάγειν, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ ἀπόστολοι, καὶ οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Κυρίου, καὶ Κηρύς; Ἡ ἐμὴ οὐκ ἔχω καὶ Βαρνάβαν οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν τοῦ μὴ ἐργάζεσθαι; Ἡ ἐμὴ στρατεύεται ἴδιοις σφωτόνισι ποτὶ; Ἡ ἐμὴ φυτεύει ἀμπέλων, καὶ ἐκ τοῦ καρποῦ αὐτοῦ οὐκ ἐσθίει; Ἡ ἐμὴ ποιμαίνει ποίμνην, καὶ ἐκ τοῦ γάλακτος τῆς ποίμνης οὐκ ἐσθίει; Ἡ ἐμὴ κατὰ ἄνθρωπον ταῦτα λαλῶ; Ἡ οὐκ καὶ ὁ νόμος ταῦτα λέγει; Ἡ ἐμὴ γὰρ τῷ Νωταίῳ νόμῳ γέγραπται, «Οὐ φημίσεις βοῦν ἀλώμενα» μὴ

τῶν βῶν μέλει τῷ Θεῷ; ¹⁰ ἢ δι' ἡμᾶς πάντως λέγει; δι' ἡμᾶς γὰρ ἐγράφη, ὅτι ἐπ' ἐλπίδι ὀφείλει ὁ ἀσθενῶν ἀσθεσιῶν, καὶ ὁ ἀλῶν τῆς ἐλπίδος αὐτοῦ μετέχειν ἐπ' ἐλπίδι. ¹¹ Εἰ ἡμεῖς ὅμιν τὰ πνευματικὰ ἐσπείραμεν, μέγα εἰ ἡμεῖς ὅμιν τὰ σαρκικὰ θερίσομεν; ¹² Εἰ ἄλλοι τῆς ἐξουσίας ὅμιν μετέχουσιν, οὐ μᾶλλον ἡμεῖς; ἀλλ' οὐκ ἐχρησάμεθα τῇ ἐξουσίᾳ ταύτῃ ἀλλὰ πάντα στέγουμεν, ἵνα μὴ ἐγκοπῇν τινι δώμεν τῇ εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ. (Α' Κορ. Θ' 2—12.)

Ἑρμηνευτικὴ παράφρασις

¹ Ἀδελφοί, σὺς εἶθε ἢ ἐπιθεώρῃτε τοῦ ὅτι ἐγὼ εἰμαι ἀπόστολος τοῦ Κυρίου. Τὸ ἔργον δηλαδὴ τοῦ Ἀποστόλου εἶνε τὸ νὰ χρηστὴ τὸ εὐαγγέλιον καὶ νὰ συνιστῇ ἐκ τῶν πιστευόντων εἰς τὸ κήρυμά του νέας χριστιανικὰς ἐκκλησίας. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ἔργον μαρτυρεῖ περὶ τοῦ ἔργου καὶ ἐπιθεώρει τὴν εἰδικότητα αὐτοῦ, διὰ τοῦτο καὶ σὺς, ὡς Κορίνθιοι, ἐπειδὴ ἡ σύστασις τῆς Ἐκκλησίας σας εἶνε ἔργον μου, σὺς εἶθε ἢ ἐπιθεώρῃτε τοῦ ὅτι ἐγὼ εἰμαι γνήσιος ἀπόστολος τοῦ Κυρίου· καὶ ὡς ἡ σφαγὴς ἐπικυροῖ τὴν γνησιότητα τῶν ἐγγράφων, οὕτως καὶ σὺς εἶθε ἢ σφραγίς ἢ ἐπικυρώσει τὴν ἀποστολήν μου. ² Αὕτῃ εἶνε ἡ ἀπολογία μου πρὸς ἐκείνους, οἱ ἵποιοι ἐξετάζουν καὶ ἀνταρτίζουν τὰ ἀφορῶντα εἰς ἐμέ. ³ Ἐπειδὴ λοιπὸν εἰμαι καὶ ἐγὼ, εἶνε καὶ ὁ Βαρνάβας ἀπόστολος, ἔχομεν καὶ ἡμεῖς τὸ δικαίωμα νὰ συντηρώμεθα ἀπὸ τοὺς χριστιανούς. ⁴ Οἰοίμην ἔχομεν καὶ ἡμεῖς τὸ δικαίωμα νὰ παρακληθῶμεν μὲν μὲν καὶ εἰς τὰς ἀποστολικὰς περιουσίας μας μίαν ἀδελφὴν ἐν Χριστῷ γυναῖκα, διὰ τὴν μᾶς ὑπηρετή. Οὕτω πράττουσιν καὶ οἱ λοιποὶ ἀπόστολοι· παρακληθῶντες μὲν καὶ τῶν πρὸς ὑπηρεσίαν τῶν εἰς τὰς περιουσίας τῶν ἀδελφῶν κατὰ Χριστὸν γυναικῶν· οὕτω πράττουσιν καὶ οἱ συγγενεῖς τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωσήφ καὶ ὁ Σίμων καὶ ὁ Ἰούδας· οὕτω πράττει καὶ ὁ Κηρῆς, δηλαδὴ ὁ Πέτρος. ⁵ Ἐπίσης καὶ ἐγὼ καὶ ὁ Βαρνάβας, ἐπειδὴ εἰμεθα ἀπόστολοι τοῦ Κυρίου, ἔχομεν καὶ ἡμεῖς δικαίωμα νὰ ζώμεν ἐκ τῶν συνεισφορῶν καὶ τῆς φιλοφρονείας τῶν πιστῶν, γινώσκοντες ὅτι ἐργαζώμεθα ἄλλα ἔργον βιοποριστικὸν πρὸς σωματικὴν συντήρησίν μας. ⁶ Καὶ ὅπως οἱ κατατασσόμενοι εἰς τὸν στρατὸν δὲν τρώσονται ἀπὸ τῶν ἰδικῶν, ἀλλὰ τρέφονται ἐκ τῶν φόρων τοῦ λαοῦ· ὅπως ὁ φυτεύων ἀμπελῶνα τρώγει ἀπὸ τῶν σταφυλῶν τοῦ ὅπου ὁ βίσκων πρέσβευε τρώγει ἀπὸ τῶν ὅλων τοῦ ποικνίου του· ὁμοίως καὶ ἡμεῖς, ἐπειδὴ εἰμεθα στρατιῶται τοῦ Κυρίου ἀγωνιζόμενοι πρὸς ἀπελευθέρωσιν καὶ σωτηρίαν τῶν πιστευόντων· ἐπειδὴ εἰμεθα καλλιεργῆται τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Κυρίου, δηλαδὴ τῆς Ἐκκλησίας του· ἐπειδὴ εἰμεθα πνευματικοὶ ἄρχοντες καὶ ποιμένες τῆς χριστιανικῆς λογικῆς ποιμένης, διὰ τοῦτο ἔχομεν δικαίωμα νὰ τρεφώμεθα ἀπὸ τῶν συνεισφορῶν ἢ διὰ τῆς φιλοφρονείας τῶν χριστιανῶν. ⁷ Ταῦτα δὲ τὰ ὅποια λέγω δὲν στηρίζονται μόνον διὰ παραδειγμάτων λαμβανόμενων ἐκ τῶν συμβαινόντων μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων· αὐτὰ ταῦτα διατάσσει καὶ ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ. ⁸ Δίδει εἰς τὸν νόμον τοῦ Διουσκῆς εἶνε γεγραμμένον τὸ εἶπε· «Δὲν πρέπει νὰ κλέψῃς τὸ στόμα τοῦ βοῆς, ὅστις ἀλωνίζει.» Ἡ νομικὴ δ' αὕτῃ ρῆσις δὲν ἀποδίδει εἰς τοὺς βούς· δίδει ὅτι τὰ ζῶα, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι νομιματοῦνται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. ⁹ Οἱ ἀλλογορικὸς λοιπὸν αὐτὸς λόγος ἐγράφει βεβαίως δι' ἡμᾶς, καὶ σημαίνει ὅτι ὁ ἐργάτης δικαιούται νὰ τρέφῃται ἀπὸ ἐκείνους διὰ τοὺς ὁποίους ἐργάζεται. Διότι, ὅπως ὁ γεωργός, ὅστις ἐργάζεται καὶ σπείρει τὴν γῆν, τὴν καλλιεργεῖ ἐξ ἀνάγκης μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι εἰς τὸ μέλλον θὰ θερίσῃ τοὺς καρποὺς τῶν κόπων του· καὶ ὅταν πάλιν ἀλωνίσῃ, τότε ἀπολαμβάνει τὸν καρπὸν, τὸν ὅποιον ἤλπιεν, ὅτε ἔσπειρε, καὶ τὸν ἀλωνίζει μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι εἰς τὸ μέλλον θὰ ζῆσῃ νὰ τὸν συγχωρήσῃ, νὰ τὸν ἀλέσῃ, νὰ τὸν ζυμώσῃ, νὰ τὸν φάγῃ· ¹⁰ οὕτω καὶ ἡμεῖς, ἀφ' οὗ ἐκκοιτάσμεν καὶ ἐσπείραμεν εἰς τὰς ψυχὰς σας τὸ πνευματικὸν σπέρμα τοῦ Θεοῦ λόγου, δὲν εἶνε μέγα πρᾶγμα ἂν θερίσωμεν ἀπὸ σας, ὡς καρπὸν, τὴν σωματικὴν συντήρησίν μας. ¹¹ Ἀφ' οὗ ἄλλοι λαμβάνουσι μέρος ἀπὸ τῶν εἰσοδημάτων σας, ὡς ἐκεῖνοι εἰς τοὺς ὁποίους δίδετε τὴν δεκάτην τοῦ φόρου, πολλὸ περισσότερον ἡμεῖς οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ἄρχοντες ἔχομεν δικαίωμα νὰ συντηρώμεθα ἀπὸ σας. Καὶ ὅμως, καίτοι ἔχομεν ἐξουσίαν ταύτην, δὲν ἐκῶμαμεν χρῆσιν τοῦ δικαιώματός μας· ἀλλὰ προτιμώμεν νὰ ὑποφέρωμεν πάντα κόπον, ἐργαζόμενοι μὲ τὰς ἰδίους μας χεῖρας πρὸς συντήρησίν μας, διὰ νὰ μὴ δώσωμεν ὀφρμὴν εἰς τὰς κακὰς γλώσσας νὰ μᾶς κατηγορῶσιν, ὅτι δῆθεν ἐργαζόμεθα διὰ συμφέροντα ὀλίκα, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρῃ κανὲν ἐμπόδιον εἰς τὴν διέδοσιν καὶ ἐκτετακτικὴν τοῦ εὐαγγελίου.

ΚΥΡΙΑΚΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Τῆς 9ης Δεκεμβρίου 1898.

Ἐξείμμενον

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ὁμοιωθὴ ἡ βασιλεῖα τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ βασιλεῖ, ὃς ἤθελθε συνῆραι λόγον μετὰ τῶν δούλων αὐτοῦ. Ἀρξαμένου δὲ αὐτοῦ συναίρειν, προσηγγέθη αὐτῷ εἰς ἐμεῖς λέτης μυρίων τάλάντων· μὴ ἔχοντος δὲ αὐτοῦ ἀποδοῦναι, ἐκέλευσεν αὐτὸν ὁ κύριος αὐτοῦ παραθῆναι, καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ τὰ τέκνα, καὶ πάντα ὅσα εἶχε, καὶ ἀποδοθῆναι. Πιστῶν οὖν ὁ δούλος προσεκύνη αὐτῷ, λέγων· Κύριε, μακροθύμησον ἐπ' ἐμοί, καὶ πάντα σοὶ ἀποδώσω. Σπλαγγισθεὶς δὲ ὁ κύριος τοῦ δούλου ἐκείνου, ἀπέλυσεν αὐτὸν καὶ τὸ δάνειον ἀφῆκεν, αὐτῷ. Ἐξελθὼν δὲ ὁ δούλος ἐκείνος, εὗρεν ἑνα τῶν συνδούλων αὐτοῦ, ὃς ὤφειλεν αὐτῷ ἑκατὸν δηνάρια· καὶ κρατήσας αὐτὸν ἐπνίγε, λέγων· Ἀπόδος μοι, τι δεύεις. Πιστῶν οὖν ὁ σύνδουλος αὐτοῦ εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, παρεκάλει αὐτόν, λέγων· Μακροθύμησον ἐπ' ἐμοί, καὶ πάντα ἀποδώσω σοι. Ὁ δὲ οὐκ ἤθελεν· ἀλλ' ἀπελθὼν, ἔβαλεν αὐτόν εἰς φυλακὴν, ἕως οὗ ἀποδοῖ τὸ ὀφειλόμενον. Ἰδόντες δὲ οἱ σύνδουλοι αὐτοῦ τὰ γενόμενα, ἐλυπήθησαν σφόδρα· καὶ ἐλθόντες διεσάφησαν τῷ κυρίῳ αὐτῶν πάντα τὰ γενόμενα. Τότε προσκαλέσας αὐτὸν ὁ κύριος αὐτοῦ, λέγει αὐτῷ· Δούλε πονηρὲ, πῶσον τὴν ὀφειλὴν ἐκείνην ὡφίλῃ σοι, ἐπεὶ παρεκάλεισάς με· οὐκ ἔδει καὶ σὲ ἐλεῆσαι τὸν σύνδουλόν σου, ὡς καὶ ἐγὼ σε ἤλεησα; Καὶ ὀργισθεὶς ὁ κύριος αὐτοῦ παρεδωκεν αὐτόν τοις βασανισταῖς, ἕως οὗ ἀποδοῖ πᾶν τὸ ὀφειλόμενον αὐτῷ. Οὕτω καὶ ὁ πατήρ μου ὁ ἐπουράνιος ποιήσει ὅμιν, ἐάν μὴ ἱσθῇτε ἕκαστος τῇ ἀδελφῇ αὐτοῦ ἀπὸ τῶν καρδιῶν ὡμῶν τὰ παραπτώματα αὐτῶν.

Ἑρμηνευτικὴ παράφρασις

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν ἐξῆς παραβολήν, ἡ ὁποία εἶνε ἑλληγορικὴς λόγος καὶ δεικνύει διηγηματικῶς τί ἔχουν νὰ πάθουν ἀπὸ τὸν Θεὸν ὅσοι, ἐνῶ εἶνε παλῆται τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, Χριστιανοί, καὶ ζητοῦν χάριν καὶ συγχωρόνται ἀπὸ αὐτόν, δὲν δίδουν αὐτοῖς χάριν καὶ συγχώρησιν εἰς τοὺς πλῆτοντας αὐτοὺς καὶ ζητούντας συγχώρησιν. Εἰς ἄνθρωπος βασιλεὺς ἠθέλησε νὰ λογαριασθῇ μὲ τοὺς δούλους του. Εὐθὺς δ' ἔτε ἤρχισε τὸ ἔργον τῶν λογαριασμῶν, συνελαβὼν καὶ ἔσπραν ἐνὸς τοῦ ἑνα χροσφιλέτην του, ὅστις τῷ ἐργάζετο ἔκατον χιλιάδας τάλαντα, δηλαδὴ ἑξήντα ἑκατομμύρια δραχμάς. Ἐπειδὴ δὲ ὁ χρεώστης αὐτὸς δὲν εἶχε νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος του, ὁ βασιλεὺς ὁ κύριός του τὸν κατέδικασε νὰ πωληθῇ καὶ αὐτός, νὰ πωλῇσῃ καὶ τὴν γυναῖκα του καὶ τὰ τέκνα του καὶ πάντα τὰ ὑπερζωντά του, διὰ νὰ πληρωθῇ τὸ χρέος του. Ὅταν ἐπομένως ἤκουσεν ὁ δούλος τὴν φωνὴν αὐτὴν καταδικῆναι του, ἔκαμνε πολλὰς ὑποσχέσεις καὶ προσκυνήσεις εἰς τὸν βασιλέα καὶ ἔλεγε· Κύριε, δείξον εὐσπλαγχνίαν πρὸς ἐμέ, καὶ δός μοι προθεσίαν, καὶ ὑπόσχομαι, ὅτι θὰ ἐροφλήσω ὅλον τὸ πρὸς σὲ χρέος μου. Τότε ὁ βασιλεὺς καὶ κύριος τοῦ δούλου ἐκείνου τὸν ἐλυπήθη, καὶ τὸν ἀφῆκεν ἐλεύθερον, ἐνῶ τὸν εἶχεν ὑπὸ κράτησιν, καὶ ἐχάρισεν εἰς αὐτόν ὅλον τὸ δάνειον. Ἀλλὰ μόλις ἐξελθὼν ὁ δούλος ἐκεῖνος, εὗρεν ἑνα ἀπὸ τοὺς συνδούλους καὶ ἑνὸς δούλους του, ὅστις ἐργάζετο εἰς αὐτόν ἑκατὸν δηνάρια, δηλαδὴ ἑκατὸν περίπου δραχμάς, καὶ τὸν συνέλαβε καὶ τὸν ἐστενοχώρει μέχρι ἀποπνιγμοῦ, καὶ τοῦ ἔλεγε· Νὰ μοῦ πληρώσῃς ὅσα μοῦ χρεωσθεῖς. Τότε λοιπὸν ὁ σύνδουλός του ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας του, καὶ τὸν παρεκάλει, καὶ τοῦ ἔλεγε· Δείξον εὐσπλαγχνίαν πρὸς ἐμέ, καὶ δός μοι προθεσίαν, καὶ ὑπόσχομαι, ὅτι θὰ ἐροφλήσω ὅλον τὸ πρὸς σὲ χρέος μου. Ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἤθελε νὰ ἰκούσῃ· τὸν ἔβαλε δὲ εἰς τὴν φυλακὴν, ἀναφερθεὶς εἰς τὴν δικαστικὴν ἐξουσίαν, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ τὸν κρατῇ φυλακισμένον, ἕως ὅτου νὰ τοῦ πληρώσῃ ὅσα τοῦ ἐργάζετο. Ὅταν δὲ οἱ ἄλλοι σύνδουλοι τοῦ εἶδον τὰ συμβάντα, ἐλυπήθησαν πολλὸ διὰ τὸν φυλακισθέντα συνδελφόν των, καὶ ἤλθον εἰς τὸν βασιλέα καὶ κύριόν των, καὶ ἐγνωστοποίησαν εἰς αὐτόν λεπτομερῶς πάντα τὰ γενόμενα. Τότε ὁ βασιλεὺς προσεκάλεσε τὸν πονηρὸν ἐκεῖνον δούλον τοῦ καὶ τοῦ εἶπε· Κακὴ δούλε, ὅλον τὸ μέγα ἐκαίνο χρέος σου τὸ ἐχάρισαι πρὸς σέ, ἐπειδὴ με παρεκάλεισας· δὲν ἔπρεπε καὶ σὺ νὰ δείξῃς συμπάθειαν καὶ νὰ χάμῃς χάριν εἰς τὸν σύνδουλόν σου, καθὼς καὶ ἐγὼ σὲ ἐλυπήθη καὶ σοῦ ἔκαμα χάριν; Ἐθιμώθη λοιπὸν ὁ βασιλεὺς καὶ κύριός του καὶ τὸν παρέδωκεν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ εἰς τὰ βασανιστήρια, διὰ νὰ τὸν ἐκαναγκάσῃ νὰ τοῦ πληρώσῃ ὅλον τὸ χρέος του. Ἀφ' οὗ ἐτελείωσε τὴν παραβολὴν ταύτην, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· Μὴ παρέμοιον τρόπον καὶ ὁ Θεὸς ὁ οὐράνιος πατήρ μου θὰ φερῇ πρὸς σας, ἐάν δὲν συγχωρήσῃτε ὁ καθεὶς εἰς τὸν ὁμοῖόν του, με ὅλην τὴν καρδίαν σας, ὅλα τὰ πατάσματα ὅσα οἱ ἄλλοι σὰς ἔκαμαν. (Ματθ. ιη' 23—35.)

Κ. Α. Διαλογισμαῖς